

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita & Rebus gestis P. Petri Canisii, De Societate Jesv,
Commentarii**

Sacchini, Francesco

Ingolstadii, 1616

Obtruditor ei Viennensis Episcopatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41515

ri ætate graues nunquam se de dignitate, fructuum
eorum donorum edoctos fuisse: & quid rerum
essent, quid sibi vellent indulgentiæ, ad id locum
funditus ignorasse. Nonnulli etiam, dum ea præ
dicarentur, lacrymis temperare nequibant, cum
suam nimiam priuatim, tum publicam tempo
rum calamitatē miserantes, ac flentes, quod tan
diu per scdam inscitiam, & impiam Hæreticorum
fallaciam tot bonis fraudati essent, quæ non mo
dò nõ vsurparētur, sed etiam indignissimè passim
velut abiecta proculcarentur. Igitur hæc sedulo
tas Canisij fecit, vt liberalitati Põtificiæ tam mu
ti in præsens Viennæ de plebe, deque nobilitate
animos panderent, quot nunquam post hæc
sim ibi exortam.

*Obtruditur
es Viennensis
Episcopatus.*

Inter hæc absuuebatur laboribus, conficie
batur zelo Domus Domini: sed nihil pupugit a
crius maceravitque, quam suborta mox formi
do, & angor animi, ne forte ab sua humilitate ac
honorum splendorem eiiceretur. Degebat Vien
næ sancti Stephani (ea est sedes Episcopi) Cano
nicus, idemque Doctõr Burcardus Vondeberg
Nouerçæ Canisij frater, homo opulentus. E viuis
sublato, vti nuper memorauimus, Viennensi
Episco-

Episcopo, subiit hunc cogitatio, posse Canisium
in vacuam sedem imponi. Quod cum Hierony-
mo Martinengo Apostolico Nuntio indicasset,
& Caroli Cæsaris legato Guilielmo à Pictauia, &
Martino Gusmano Camerario Regio, omnes tā-
quam diuinitus iniectum cōsiliū omnino vr-
gendum, & in rem omni ope deducendum su-
scipere. Sed opportunitas defuit Guilielmo ad
nuptias Regis Poloniae, qui Ferdinandi Regis fi-
liam duxerat, festinanti: nec initio Gusmanus
Principis copiam nactus est. At Martinengus, vt
erat summè cupidus religionis, & momentum
agi maximum Episcopi talis creatione, penitus
in animum suum demiserat, primo quoq; tem-
pore Regem alloquitur. Quam orationem vt au-
diit Ferdinandus, Vtinam, inquit, perinde impe-
trabile afferres, quam salutare consiliū narras.
Sed enim vereor, ne, quod in Claudio Iaio sumus
experti, machinas hic quoq; incassum admouea-
mus. Non eadem esse tempora Martinengus re-
spondit: Societatem adultam iam satis, posse iam
hominis vnus iacturam multo commodius fer-
re. Verum cuncta in ipsomet Canisio verti: si ille
flectatur, cetera in procliui fore: eius se animum

*Oratio qua
Episcopatum
recusat.*

tentaturum. Inuitat subinde Petrum, ac tempore
stiuè, & meditatus quid agatur, quantus aperia-
tur de Ecclesia Dei bene merèdi campus, eloqui-
tur. Cumq; mentionem eiusmodi animo ille, au-
ribusq; respueret, Age, inquit, profer in medium,
quid ita tantopere commoueare. Aderat, & Col-
legij Rector Nicolaus Lanoius, cuius in literis hec
hodieq; disputatio extat. Suboluerat paulò ante
& res, & princeps autor Canisio. Eo minus subita
appellatione commotus, in hunc modum re-
spondit. Ante omnia, inquit, cum constet mihi
inuentorem huius consilij esse Doctorem Bur-
cardum, satis apparet nequaquam illud à Spiritu
sancto, sed à carne, & sanguine proficisci. Neq; id
ego solum, sed populus mecum intelligit, cui
nunquam illa abstergetur opinio, me studio, &
ambitione, si non mea, certe Nouercæ meæ fra-
tris Episcopale solium inscendisse. Atqui nemo
assumit sibi honorem, sed qui vocatùr à Deo. Me
verò neutiquam vocari à Deo, non solum inde
intelligo, quod eam cogitationem nemini Præ-
positorum ille iniecit: sed multo etiam clarius,
quod ad vitæ diuersum hoc genus iam pridem
indubitanter vocauit. Habeo voluntatis huius
certif-